

Părintele Dionisios Tampakis, originar din Asia Mică (Smirna), s-a născut în anul 1972 în orașul Pireu. A absolvit Academia de Studii Superioare Ecclesiale din Atena, precum și Școala Bizantină de Muzică din Pireu. Slujește în biserica cu hramul Nașterea Maicii Domnului din cetatea veche a orașului Nafplio. Este căsătorit și are trei copii.

A mai publicat la Editura Athos (Atena) următoarele titluri: *Carte de rugăciuni pentru situații deosebite* (2010), *Cu ajutorul sfinților* (2016) și *Convorbiri aghioritice* (2017).

Pr. Dionisios Tampakis

Acolo vei vedea Raiul întreg

Nouă povestiri despre taina vieții

Traducere din limba greacă
Andreea Macra

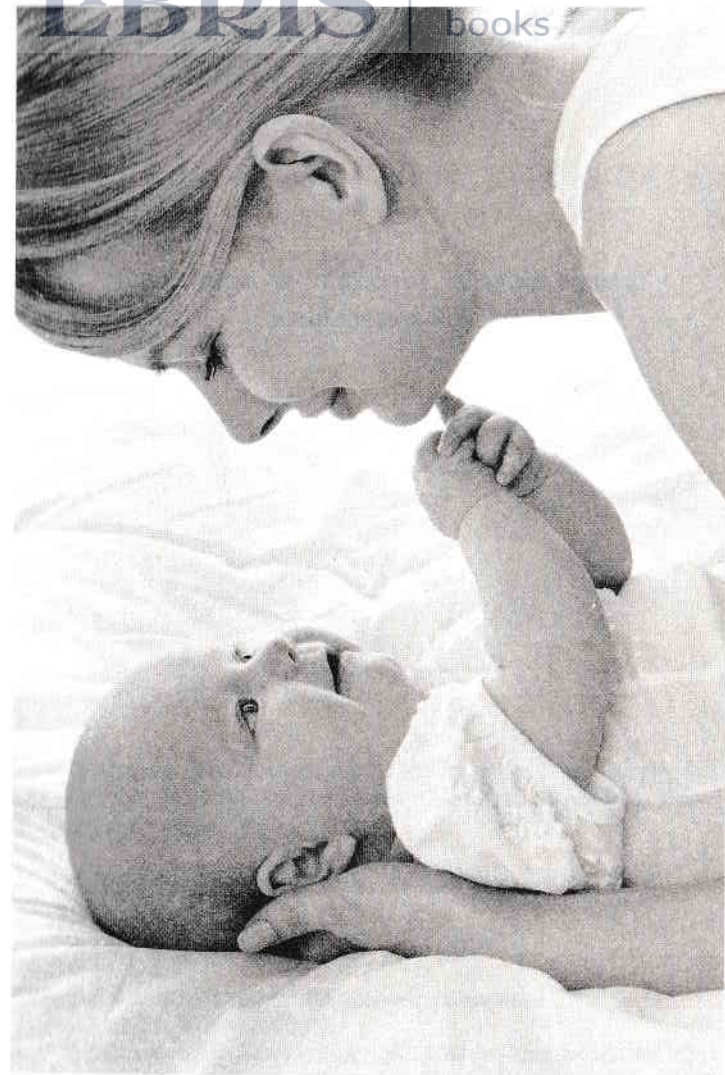
editura
Σοφία

București

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
„Acolo vei vedea Raiul întreg...”	9
Mirosea a vanilie și scorțișoară	31
Independentă	51
După Răstignire vine Lumina Învierii	63
Botezul	73
Prostituata	83
Relații mincinoase și criminale	93
Cronologia incompletă a unui avort	107
Presiuni	115
Epilog	123

Prolog

Cred că aceste mărturii vor inspira, cu darul lui Dumnezeu, multe femei în criză de sarcină să aleagă viața copiilor lor. Însă acestea nu se adresează doar lor. Criza de sarcină, iar apoi nașterea copilului sau avortul sunt determinate – și chiar alese! – nu doar de femeie, ci, mult mai mult decât suntem dispuși să recunoaștem, de cei din jur și de societate.

Mărturiile pot schimba viața cititorilor, ajutându-i să înțeleagă frământările și chinurile sufletesti prin care trece o femeie în criză de sarcină – iar atunci când vor înțelege, în inima lor poate răsări dragostea milostivă și lucrătoare prin fapte de sprijin.

Totodată, cartea reprezintă o chemare către fiecare dintre noi: să facem mai mult pentru ca

astfel de mărturii să fie publicate. Oamenii care au fost alături de o femeie în criză de sarcină și de copilul ei nenăscut – sau nu au fost alături, dar își dau seama că ar fi putut să fie – își pot așterne în scris mărturia. Aceste mărturii pot salva vieți și conștiințe.

La fel ca multe persoane pe care le iubim și ne iubesc, a căror prezență în viața noastră este esențială, și părintele Dionisios Tampakis este un supraviețuitor al avortului.

Dacă fiecare om care a trecut printr-o experiență similară și-ar spune mărturia, s-ar vedea mai clar că avortul nu răpește doar viața copilului și comuniunea lui cu ceilalți, ci ne lipsește de oamenii care ne bucură, care ne sprijină, de oamenii fără de care nu ne putem închipui viața – începând cu părinți, frați, surori.

Atunci am afla – și ne-am cutremura! – că, inclusiv din cinul bisericesc, mulți preoți, soții de preot, călugări, călugărițe, ierarhi, ba chiar și unii sfinți au fost în pericol de a fi avortați.

Cel care a primit șansa vieții e chemat să mărturisească și să sprijine!

Alexandra Nadane

*Președintele Asociației pentru
 sprijinirea femeii însărcinate și a familiei*

„Acolo vei vedea Raiul întreg...”

Vijelia neașteptată care a izbucnit în timpul amiezii i-a alungat pe cei câțiva porumbei ce se adăpostiseră în curtea bisericii. Au ciugulit în fugă firimiturile de pe jos și au zburat care încotro ca să se pună la adăpost de ploaie. Margareta, ținând în mână o umbrelă micuță și închisă la culoare, a intrat în biserică pășind domol, așa cum fac cei ce însoțesc un răposat spre ultimul său locaș... Și, totuși, în acest tablou cenușiu și dezolant, chipul ei alb părea o rază firavă de soare.

„Doamne, oare aceasta să fie Margareta?” m-am întrebat. „Cum de s-a schimbat atât de mult? De ce i s-a întunecat atât de mult privirea?” cugetam în sinea mea. M-am prefăcut la în-

IBRIS | We know
 ceput că nu observ schimbarea ei și am salutat-o
 firesc, așa cum făceam de fiecare dată, de parcă
 nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Bună dimineața, Margareta! Ești bine?

– Bună dimineața, părinte! Bindecuvântați! a
 îngăimat ea.

Am lăsat-o să-și aprindă lumânarea și să o
 așeze în nisipul lumânărarului, apoi am urmă-
 rit-o cum s-a îndreptat mecanic către icoane și a
 început să se închine. O priveam în liniște, dis-
 cret, prefăcându-mă că aranjez scaunele din bi-
 serică și, chipurile, eram foarte ocupat. Îmi dă-
 deam seama că ceva cu adevărat tulburător se
 întâmplase în sufletul ei. Eram sigur de asta.

– Părinte, putem să vorbim puțin?

– Sigur, cât dorești tu.

Cu pași grei s-a apropiat de catapeteasmă,
 prin spatele stranei din dreapta, unde era liniște
 și nu trecea nici un om care ne-ar fi putut auzi.

– Ia loc, Margareta. Să dăm drumul la calori-
 fer, fiindcă astăzi este foarte frig.

Și-a aplecat sfios capul acoperit ca de un voal
 de părul ei castaniu deschis și apoi și-a ascuns
 fața în palme. Ochii au început să-i lăcrimeze.
 Am lăsat-o, nu i-am vorbit deloc, au trecut așa
 câteva secunde. Ar fi fost o neghiobie din partea
 mea să intru în intimitatea tăcerii ei, discrete și,
 totodată, cutremurătoare.

– Părinte, nu pot... Sunt vie, dar mă simt pe
 jumătate moartă, îmi vine să îmi pun capăt zile-
 lor... Nu mai suport... a șoptit și și-a șters cu pal-
 mele delicate lacrimile ce au început din nou să
 curgă ca un râu și nu se mai opreau, iar trupu-i
 firav se scutura de durere.

– Ce s-a întâmplat, Margareta, copila mea? Ce
 ai? m-am mâhnit și eu.

– Ce să vă spun, părinte? Am făcut cel mai
 grav păcat pe care ar putea să îl facă un om în lu-
 me, a răbufnit ea și s-a cufundat din nou în tăce-
 rea-i plină de durere.

– Ia-o încet, Margareta. Eu te știu om bun. Ce
 îmi tot spui?

– Și totuși, părinte, zise ea decisă să înceapă să
 vorbească mai clar și mai îndrăzneț, sunt însărci-
 nată! Da, exact așa cum auziți. Eu, buna și echi-
 librata Margareta, fata cea mai admirată a cate-
 hezelor, am rămas însărcinată cu un coleg de la
 școală.

– În regulă, am încercat eu să îi temperez pa-
 nica, nădăjduind că se va liniști puțin. Ai impresia
 că doar tu ai păcătuit? Avem atâția sfinți care
 au făcut păcate mai mari decât ale tale.

– Nu, părinte! Păcat ca al meu nu a făcut nimeni.

– Cum ai ajuns la această concluzie? am între-
 bat-o. Dar dacă nu ești, de fapt, însărcinată? Se
 poate oare stinge un incendiu în pădure doar cu
 un păhărel de apă?

– Nu, bunul meu părinte. Deja mi-a întârziat menstruația o lună și am făcut și un test de la farmacie, care a ieșit pozitiv. Numai Dumnezeu știe ce spaimă am tras luna asta, ce agonie am trăit și ce disperare. Sunt pe buza prăpastiei. Probabil ar trebui să fac neapărat avort...

Fața ei de adolescentă se înroși de rușine și vinovăție.

– Niciodată nu am crezut că o să ajung să trăiesc o stare așa de mizerabilă, un chin nesfârșit, atât pentru mine, cât și... și pentru acest copil...

– Dragă Margareta, tu ești foarte puternică. De mic copil te cunosc. O să reușești să treci și peste această încercare.

– Cum, părinte? Știți câte voi avea de pățimit de acum înainte? Sfinția voastră, iertați-mă, în ciuda dragostei pe care mi-o purtați, vedeți lucrurile la modul teoretic. Totuși, eu va trebui să îmi port această cruce tot restul vieții mele!

– Ce cruce, măi, Margareta? Porți o viață în pântece și o numești „povară” și „nenorocire”? Nu, nu este nici o nenorocire. Este înviere și bucurie.

– Înțeleg ce vreți să spuneți. Totuși, știți în ce încurcătură am intrat? Eu, copilul cel bun, fetița aceea impecabilă...

„Acest moralism, acest «cum-se-cuvine» ne-au terminat”, mă gândeam. Ne-am trăit viața ca niște bufoni și ipocriți și exact așa i-am învățat și pe copiii noștri să fie!

– Totuși, chiar ești o fată foarte bună, am asigurat-o eu. Și cine este norocosul? am întrebat, cu o ușoară rețineră.

– Păi, este un coleg de-al meu de la liceu, a spus cu seriozitate Margareta. Este dintr-o clasă mai mare.

– E băiat bun?

– Așa cred, de aceea l-am iubit și m-am dăruit lui fără să mă protejez.

– Și, de când, draga mea copilă, a devenit iubirea un păcat? Dimpotrivă, cea mai rea formă de imoralitate este lipsa dragostei. Acest lucru pe care l-ați trăit voi doi este ceva real și sincer, dar, cumva, imatur. Vouă vă lipsește binecuvântarea lui Hristos.

Margareta a început, încetul cu încetul, să prindă curaj și să îmi acorde mai multă încredere, deschizându-și și mai mult sufletul.

– Părinte, așadar, ce am făcut eu nu este păcat?

– Iubirea, în sine, nu este păcat. Dumnezeu a dăruit omului dragostea creatoare. Așadar, Îl poți considera pe Dumnezeu rău? Nu trebuie decât să ne cunoaștem limitele și să chivernisim corect tot ceea ce am primit în dar de la Bunul Dumnezeu. Nu îți amintești că prima minune pe care a făcut-o Hristos a fost la nunta din Cana Galileii?

– Bineînțeles, îmi aduc aminte. A preschimbata apa în vin.

URDIS | We know
books

– Exact, trebuie să te gândești că acolo unde există binecuvântarea lui Hristos și a Bisericii Lui, apa întotdeauna se preschimbă în cel mai dulce vin. Are loc o plămădire în existențele noastre, și dragostea dobândește gust, calitate și veșnicie, căci nu mai este un eveniment banal, ci devine ceva veșnic, ce depășește limitele acestei lumi deșarte și pline de vanitate. Totuși, dacă dragostea omenească nu are binecuvântarea lui Hristos, își pierde farmecul, la fel ca spirtul care, lăsat într-o sticlă fără capac, se evaporă și devine inutil.

Margareta s-a mai liniștit, de parcă i se luase o piatră de pe inimă. O știam de atâția ani, o fată zâmbitoare și cu suflet de copil și, în timp ce mă gândeam la acestea, o rază de soare a pătruns prin vitraliile bisericii și a luminat blând chipul plâns ce semăna cu pământul udat de ploaie, atunci când înmuguresc roadele.

– Îl iubești?

– Da, din toată inima mea.

– Și cum îl cheamă?

– Petru.

– Ce vrea să facă după ce termină școala?

– Să își continue studiile în domeniul tehnologic, să intre la Facultatea de Chimie din Patra, unde studiază și sora lui.

– Și te iubește?

– Foarte mult. După ce m-a cunoscut a devenit un alt om, mai vesel, mai optimist, mai responsabil, mai matur. Dacă facem abstracție de prostia pe care am făcut-o și am rămas însărcinată... După cum îmi spune și îmi scrie și în mesaje, eu sunt soarele care îi luminează cerul înnorat. Nu cred că mă vrăjește...

– Slavă lui Dumnezeu! Toate sunt bune. Mai bine de atât nici că se poate!

– Dar ce este bine în toate acestea? Unde ați văzut binele? Știți ce o să se întâmple la mine acasă, când o să aflu părinții mei?

– Nimic, absolut nimic nu o să se întâmple. Eu îl cunosc pe tatăl tău. Poate că la prima impresie pare un om autoritar și tipic, dar, în adâncul lui, este foarte sensibil, are un suflet deosebit. Este un om fragil, ca un bibelou de porțelan.

– Știu asta, părinte. De aceea nici nu vreau să îl întristez, dar cum o să îmi continui școala însărcinată, cum o să merg la ore cu burta mare?

– O să dăm mărturie pentru Hristos, Margareta! Crede-mă, Hristos ne cere și astăzi să Îl mărturisim în Colosseum-ul cu lei și foc. Aici, în viața noastră de zi cu zi, în fiecare minut ne mărturisim credința în Hristos. Mărturisim că suntem cinstiți în orice aspect al vieții noastre.

– Ah, părinte, mi se pare foarte greu! Aproape imposibil de atins.